

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **S. K.**

zastoupená advokátkou JUDr. Stanislavou Bradovou
sídlem Kratochvílova 624/43, 750 02 Přerov

proti

žalované: **Česká obchodní inspekce**
sídlem Štěpánská 15, 120 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 5. 2017, č. j. ČOI 32507/17/O100/3100/17/
Be/Št, ve věci správního deliktu

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 16. 5. 2017, č. j. ČOI 32507/17/O100/3100/17/Be/Št, jímž bylo částečně změněno a ve zbytku zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Moravskoslezského a Olomouckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 2. 2017, č. j. 170027/17/3100/R 1195/Vit, kterým byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 3 000 Kč za porušení § 12 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, v rozhodném znění (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“) a tím spáchání deliktu dle § 24 odst. 7 písm. k) zákona o ochraně spotřebitele a dále jí bylo uloženo uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1000 Kč.
2. V podané žalobě žalobkyně uvedla tyto žalobní body:
  - 1) Správní orgány obou stupňů nevzaly v úvahu všechny okolnosti a skutečnosti posuzovaného případu, kdy vzhledem k velikosti prodejny a rozsahu prodáváného textilního sortimentu lze mít za to, že informovanost zákazníka o konečné ceně zboží byla náležitá a dostatečná pro jeho rozhodování o koupi zboží. Při zveřejnění výše slevy „-50%“ na okně výlohy prodejny, vymezení rozsahu zlevněného zboží označením prodejního stojanu a prodejního regálu vývěskou „-50%“ a opatření každého kusu zboží cenovkou je nezvratné a nepochybné, že zákazník jednoduchým algoritmem získal potřebnou představu o ceně, aniž by bylo jeho právo na informaci o ceně zboží ze strany žalobkyně porušeno.
  - 2) Pokud žalovaná odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) sp. zn. 3 As 16/2007, má žalobkyně za to, že rozhodovací praxe prošla vývojem. Žalobkyně přitom uvedla jiné rozhodnutí NSS ze dne 13. 1. 2009, č. j. 2 As 75/2008-96, podle něhož je povinnost stanovená § 13 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, v rozhodném znění (dále jen „zákon o cenách“) splněna také tehdy, když je na všechno zboží určitého druhu vyhlášena plošná sleva vyjádřená jednoduchou procentní sazbou.
3. Žalovaná ve vyjádření navrhla žalobu zamítnout. Pokud jde o žalobkyní uváděný rozsudek NSS ze dne 3. 1. 2009, sp. zn. 2 As 75/2008, tento je žalované znám a zohledňuje ho všude tam, kde jsou k tomu naplněny předpoklady. V posuzovaném případě tomu tak nebylo. V podrobnostech žalovaná odkázala na str. 4 napadeného rozhodnutí.
4. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí dle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; ve věci soud rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s.
5. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že v provozovně žalobkyně byla správním orgánem I. stupně dne 7. 9. 2016 provedena kontrola spočívající v zakoupení dámských šatů a dámské tuniky. V době kontroly probíhala sleva „-50%“, přičemž informace o slevě byla uvedena ve výloze a na prodejním stojanu umístěném v provozovně. Na zakoupených výrobcích byla uvedena pouze cena původní, nikoliv cena po slevě, kdy tato byla inspektorům poskytnuta až při platbě u pokladny. Dne 29. 11. 2016 byl vydán správním orgánem I. stupně příkaz, kterým byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 3 000 Kč za porušení § 24 odst. 7 písm. k) zákona o ochraně spotřebitele tím, že žalobkyně v rozporu s § 12 zákona o ochraně spotřebitele u prodaných výrobků v kontrolním nákupu a u dalších

40 kusů prodáváných výrobků nesplnila povinnost informovat o ceně výrobků. Proti tomuto příkazu žalobkyně podala odpor. Následně dne 2. 2. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým v intencích dříve vydaného příkazu uložil žalobkyni za spáchaný správní delikt pokutu ve výši 3 000 Kč. V zákonné lhůtě podala žalobkyně proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu odvolání, o kterém rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím.

6. Podle § 12 zákona o ochraně spotřebitele, v rozhodném znění, je prodávající povinen informovat v souladu s cenovými předpisy a přímo použitelným předpisem Evropských společenství spotřebitele o ceně prodáváných výrobků nebo poskytovaných služeb zřetelným označením výrobku cenou nebo informací o ceně výrobků či služeb jinak vhodně zpřístupnit.
7. Podle § 24 odst. 7 písm. k) zákona o ochraně spotřebitele, v rozhodném znění, se prodávající dopustí přestupku tím, že informaci o ceně poskytuje v rozporu s § 12.
8. Podle § 13 odst. 2 zákona o cenách, v rozhodném znění prodávající je povinen při nabídce a prodeji zboží poskytnout informaci spotřebiteli tak, aby měl možnost seznámit se s cenou před jednáním o koupi zboží, pokud tento zákon nestanoví jinak, a to
  - a) označit zboží cenou, kterou uplatňuje v okamžiku nabídky a vztaženou k prodávánému jednotkovému množství zboží a určeným podmínkám,
  - b) zpřístupnit na viditelném místě informaci o této ceně formou ceníků,
  - c) zpřístupnit tuto cenu jiným přiměřeným způsobem, nelze-li označit zboží cenou způsoby uvedenými v písmenu a) nebo b),
9. Soud úvodem konstatuje, že otázkou aplikace § 12 zákona o ochraně spotřebitele se opakovaně zabýval ve svých rozhodnutích NSS, který např. v rozsudku ze dne 12. 1. 2006, sp. zn. 3 As 37/2005 uvedl, že: *„nelze spravedlivě požadovat po spotřebiteli, aby u každého výrobku či služby zkoumal, zda uvedená cena je již cenou konečnou, či zda je k ní zapotřebí připočítat DPH, a to v sazbě základní či snížené“*. V posuzovaném případě sice nešlo o výpočet DPH, avšak závěr je možné bez dalšího použít, jelikož byl spotřebitel nucen jednak zkoumat, zda cena konkrétního zboží je již cenou konečnou nebo nikoliv, a jednak v negativním případě si pak konečnou cenu sám spočítat. Tentýž závěr učinil Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 2. 3. 2006, č. j. 11 Ca 203/2005- 30, publikovaný ve Sb. NSS pod č. 898/2006: *„Podle názoru Městského soudu v Praze musí jít při výkladu ustanovení § 12 zákona o ochraně spotřebitele o takové informace, které jsou zákazníkovi (spotřebiteli) přístupné okamžitě bez toho, že by byl zákazník nucen činit jakýkoliv úkon směřující ke zjištění ceny zcela konkrétního výrobku. Měl-li by být takový způsob poskytování informací o ceně výrobků shledán v souladu s platnou právní úpravou, znamenalo by to zřejmý rozpor s účelem a smyslem právní úpravy, uvedené v příslušných ustanoveních zákona o ochraně spotřebitelů.“* Z citovaných rozhodnutí vyplývá, že správní soudy trvale zastávají takový výklad ust. § 12 a § 13 zákona o cenách, podle kterého spotřebitel musí být informován o aktuální konečné ceně, aniž by musel k jejímu zjištění provést jakýkoliv úkon, tedy včetně odečtení částky po slevě.
10. Na základě uvedeného krajský soud neshledal první žalobní bod důvodným, když dospěl k závěru, že žalobkyně svým jednáním porušila ust. § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, neboť neinformovala spotřebitele o ceně konečné, spotřebitel musel zkoumat, zda prezentovaná cena obsahuje již nabízenou slevu. Nelze přisvědčit názoru žalobkyně, že

informovanost zákazníka o konečné ceně byla dostatečná a jednoznačná. Na tom nic nemění skutečnost, že spotřebitel byl o nabízené slevě u pokladny informován a sleva mu také byla při zakoupení poskytnuta. Míra závažnosti jednání žalobkyně byla zohledněna při stanovení výše sankce, když pokuta ve výši 3 000 Kč, byla stanovena na samé dolní hranici zákonné sazby s účinkem především varovným, nikoliv represivním.

11. Pokud jde o žalobkyní citovaný rozsudek NSS ze dne 13. 1. 2009, č. j. 2 As 75/2008-96, je potřeba upozornit, že jeho závěry vycházely z § 13 zákona o cenách ve znění účinném do 17. 11. 2009, který zněl: „(1) Prodávající je povinen, pokud nejde o prodej spotřebního zboží konečným spotřebitelům, předložit kupujícímu na jeho žádost nabídkový ceník, obsahující ceny nabízeného zboží ve vztahu k určeným podmínkám. (2) Prodávající je při prodeji spotřebního zboží konečnému spotřebiteli povinen označit je cenou platnou v okamžiku nabídky a vztáženou k prodávánému jednotkovému množství zboží a určeným podmínkám, nebo je povinen zpřístupnit na viditelném místě informaci o této ceně formou ceníků, vývěsky nebo jiným přiměřeným způsobem.“ (podrženo krajským soudem). Ust. § 13 odst. 2 zákona o cenách bylo vykládáno tak, že má prodávající dvě varianty, jak informovat o ceně. Buď označením ceny zboží, anebo zpřístupněním informace o této ceně na viditelném místě formou ceníků, vývěsky nebo jiným přiměřeným způsobem, kdy tyto způsoby musely být přiměřené. Zákon o cenách však byl s účinností od 18. 11. 2009 novelizován zákonem č. 403/2009 Sb., kterým se mění zákon č. 526/1990, o cenách, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 265/1991, o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen, ve znění pozdějších předpisů. Soud shrnuje, že žalobkyní uváděný judikát NSS reflektuje již neplatnou právní úpravu a rovněž skutkově odlišný případ. V době provedení kontroly u žalobkyně a následného správního řízení již platila novelizovaná zákonná úprava, dle které prodávající poskytne spotřebiteli informaci o ceně zpřístupněním ceny jiným přiměřeným způsobem pouze za situace, kdy není možné označit zboží cenou (§ 13 odst. 2 písm. a) zákona o cenách), anebo zpřístupněním informace o ceně formou ceníků (§ 13 odst. 2 písm. b) zákona o cenách), jak soud uvedl již výše (odst. 8. tohoto rozsudku). V nyní souzeném případě měla žalobkyně jistě možnost již v okamžiku nabídky splnit svou zákonnou povinnost označením zboží cenou po slevě. Nutno zohlednit také skutečnost, že žalobkyní nebyla uplatňována plošná sleva na všechno zboží, které se v prodejně nacházelo, ale toliko na vybrané kusy, a také proto byla žalobkyně povinna vybrané zboží označit cenou po slevě, aby spotřebitel nebyl v žádném případě nucen dopracovávat se ke konečné ceně pomocí výpočtu. Druhý žalobní bod proto byl taktéž shledán nedůvodným.
12. Vzhledem k závěru o nedůvodnosti žaloby ji krajský soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
13. V řízení byla plně procesně úspěšná žalovaná, které v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; plně procesně neúspěšné žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Vzhledem k tomu, že podle obsahu soudního spisu žalované v tomto řízení žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

[Zadejte text.]

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 6. května 2021

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje